

Vurnikova šola; Prerez pravoslavne cerkve

Horatius, Pomenki, I, 9:

Vsiljivi zaplečnik

Prevel Anton Sovrè

Šel sem, ni dolgo tegá, v neko snov zatopljen skozi mesto,
 novo satiro snujoč, ko navadno, ne vem že več, káko.
 Kar ti prisôpe možak, domala neznan mi, bi rekel,
 stisne mi rôko pa: »Zdravo! Kakó kaj, prijatelj moj dragi?«
 »Hvala, dosihmal še koli. Pa tebi? Izvrstno, kot vidim.«
 Mož — za meno! »Tàk pa srečno,« pretrgam. Kaj misliš, da čuje?
 »Viš ga,« počnè, »mar me res ne poznaš? Saj sem vendar slovstvénik!«
 »Vem in hudó te čislám,« se mu zlažem, med tem pa oprezam,
 pametno misel iščoč, kakó bi se izmuznil brbljavcu.
 Zdaj ti pospešim korak zdaj spet obstanem pa šepnem
 slugi sam Bog vedi kaj na uhó, da polzí po bedrésih
 doli do gležnjev mi pot. »Ej, blagor si tebi, Boláne,
 srhki resína,« vzdihnem molčé, ko česníki vse križem
 raglja drdrá, ko mi ulice hvali, pomníke po mestu.
 Jaz pa ne črne ne bele. »Izvil bi se rad mi, že vidim:
 nič ne; še Bog, da te imam: pospremim te, kamor že bodi.«
 »Kaj bi okrog po ovinkih? K bolniku grem, ki ti je tujec,
 onkraj vodé in še dalje, že tik ob cesarskih vrtovih.«
 »V nógah sem dober in časa dovolj: do hiše te spremim.«
 Uha zdaj klavrno vdan poklápim kot osel čeméren,
 kadar se ulekne mu križ pod butaro, hrbtu pretežko.
 On pa pričnè: »Če se dobro poznam, ne boš si utrpel,
 v čislih da ne bi imel bolj mene ko Vario-Viske.